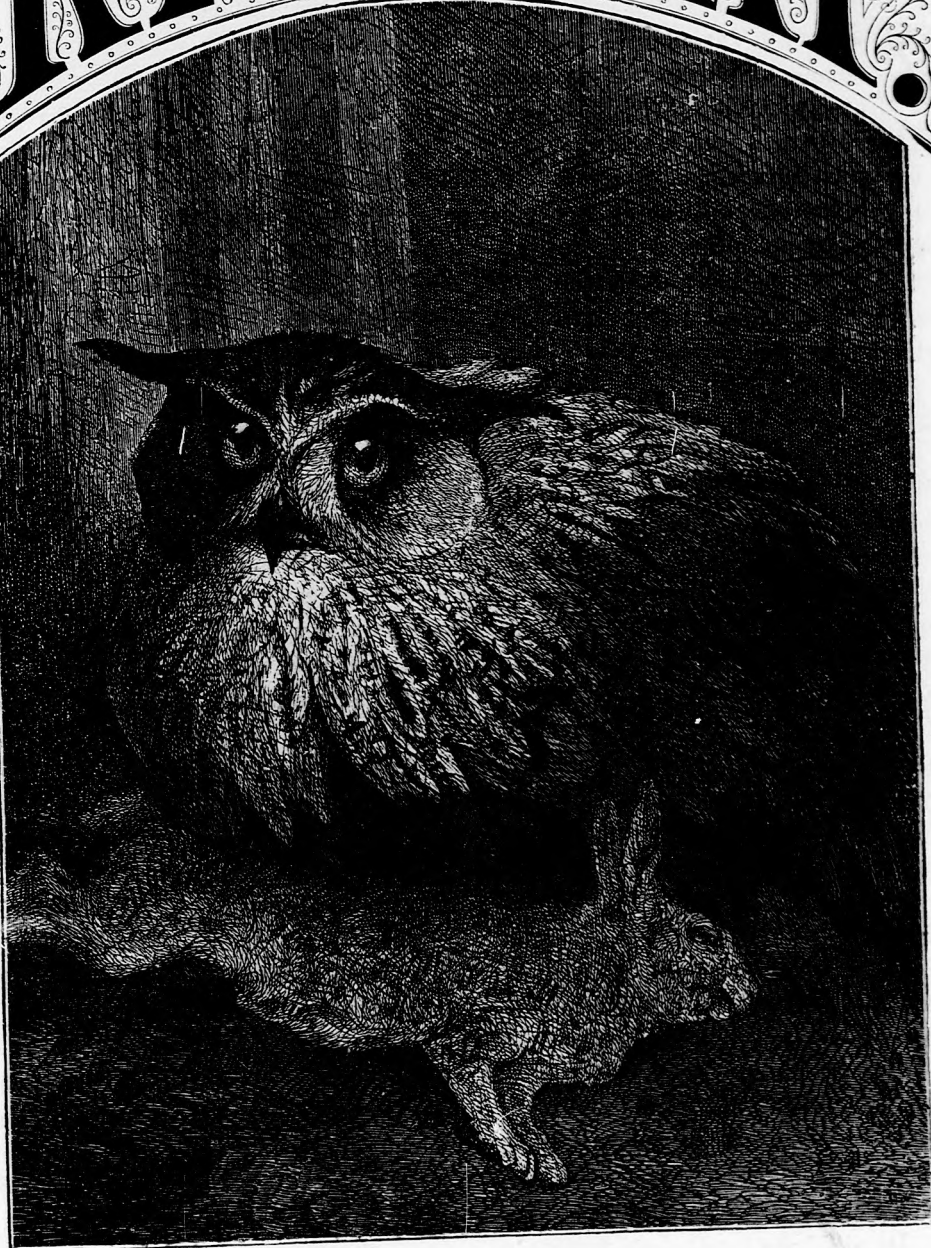

szám.

rom-
t nem
nagy
ott. —
ogy az
ezik.)

KIS LAP

SZÁRNYAS VADÁSZ. (Lásd a 117. lapon.)

8. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

maeum-épület,
ársulat.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(VII. Folytatás.)

HUGROTT az ágyból és sötétben a ablakhoz tapogatózván, kinyitotta az egyik táblát. De odakint bizony még teljes éjszaka volt, még pedig sötét, zord éjszaka. Sűrű felhők kóvályogtak az égen és egészen elfogták a holdvilágot, erős szél sivitott és csapkodta az ablakhoz a havas esőt; Adorján összeborzadt, részint a hidegtől, részint valami sajátságos félelemtől, melyet magának sem tudott megmagyarázni.

— Legjobb lesz, ha megint lefekszem, szólt magában. Megpróbálok még aludni, ámbár csöppet sem vagyok már álmos.

Épen be akarta zárni az ablaktáblákat, mikor megpillantott valamit és meglepetve állt meg. Egy kicsike madárka volt ott kint az ablakpárkányon s fázva, majdnem megfagyva tapadt oda az üveghez. Adorján jó szívét e látvány egészen meghatotta s bár maga is didergett, kinyitotta az ablakot és óvatosan a madárka felé nyult. A madárka nem röplött el, engedte magát megfogni.

— Szegényke! Talán már meg is halt!

De nem, még nem halt meg. Amint Adorján kezében tartogatta és simogatta a madárka megmozdult, sőt csőrével kapargatott is Adorján tenyerében, mintha ennivalót keresne.

— Oh, még él, még él! szólt Adorján, örömmel. Csak fázik szegényke! Majd megfagyott.

De alig hogy e szavaknál bezárta az ablakot, nagy meglepetésére a madár

hirtelen felröppent, vállára szállt s a jól ismert hangon megszólalt:

— Kakuk! Kakuk! Köszönöm, Adorján, nem fagytam meg.

Adorján egészen elámult.

— Te vagy az, kakuk? mondá végre olyan hangon, mintha neheztelne, hogy hiába fáradozott megmentésére.

— Persze hogy én vagyok. Talán nem tetszik neked, hogy én vagyok? Más-kor szívesen láttál . . . hát most mi a baj?

— Baj nincs, felelé Adorján, kissé szégyenkezve előbbi udvariatlan hangja miatt. De lásd, ha tudtam volna, hogy te vagy az, akkor . . .

Itt elakadt.

Akkor nem fáradoztál volna az ablak kinyitásával ebben a hidegben, ugy-e?

— No igen . . . mert hát . . . nem lett volna szükséges . . . hiszen te bejutsz, ahová akarsz, nem vagy afféle közönséges madár. Csak tréfát üztél velem, mikor úgy feküdtél ott, mintha valami megfagyott veréb volnál.

És Adorján nem tudta elfojtani bosszankodását.

— Oh, oh, bizony nagy okod van panaszra, szólt a kakuk kissé szigorúan. A te időd és erőd bizonyosan rendkívül igénybe van véve, hogy annyira sajnálsz azt a keveset, amit reám pazaroltál.

Adorján elpirult. Mit ért a kakuk e szavak alatt? Talán tudja, mily haszontalanul töltötte el ő, Adorján, a tegnapi napot? Szégyenkezve hajtotta le fejét s ekkor a kakuk régi barátságos hangján szólt ismét:

— Kedves Adorján, nem gondoltad meg most, mit beszéltél. Sajnáltad, hogy

jót tettél. De hát azt hiszed, hogy kárba vész valaha a jó tett, vagy csak a jó szándék is? Ne hidd! A jó tettek gyökere van és szárnyai vannak . . . gyökere, mely örökké új ágat hajt, szárnyai, melyek soha sem fáradnak el. Ne sajnáld tehát soha, hogy jót tettél.

— Bocsáss, meg, kedves kakuk! szolt, Adorján szégyenkedve.

— Jól van no, ne beszéljünk többet erről, ugysis egyéb mondani valóm van. Fázol, Adorján?

— Oh, nagyon! Szeretnék visszafeküdni ágyamba, ha megengednéd, kedves kakuk. Aztán ott van hely számodra is . . . ott jó melegben csevegethénk.

— Másképp is lehet melegedni, nemcsak az ágyban. Például egy jó séta is fölmelegít. Épen azt akartam kérdezni, nem volna-e kedved a kertben sétálni velem?

Adorján majd fölsikoltott ijedtében.

— A kertben! De kedves kakuk, már hogy gondolhatsz ilyet! Csikorgó téli éjszaka a kertben sétálni! Nem, ezt már igazán nem tehetem!

— Amint tetszik! felelt a kakuk. Ha még nem tanultad meg, hogy biznod kell bennem, akkor nincs több mondani valóm. Jó éjszakát!

Ezzel a kakuk szétterjesztette szárnyait és, mielőtt Adorján joformán észrevehette volna, elröpült, eltűnt.

Adorján hanyatthomlok futott utána, beleütődött a butorokba és eljutott az ajtóig. Az ajtó be volt zárva, de a kakuk mégis már tul volt rajta, mert a másik szobából hallatszott egy gyöngé »kakuk!« szó.

— Bizonyosan a kulcslyukon bujt keresztül . . . mert ő akárhol is keresztül-fér! gondolá Adorján.

Kinyitotta az ajtót és gyorsan futott végig a sötét szobákon, hol csak a mindig egészen közel és halkán föl-föl hangzó »Kakuk! »Kakuk!« szó vezette.

Egészen megfélekedett most már a hidegről, vagy inkább nem érezte többé, pedig máskor meztláb ugyancsak keserves lett volna így végig szaladni a szobákon, folyosókon. A folyosó hosszú volt, de most valamiképp még sokkal hosszabbnak látszott, mint rendesen. Már, úgy gondolá, legalább fél órája futott teljes erejéből, mignem végre meg kellett állnia, mert nem mehetett tovább. Hol volt? Képzelné sem tudta! Okvetlenül olyan része volt ez az ódon kastélynak, ahol azelőtt sohasem járt. Egy nagy ajtó előtt állt, melynek felső, ablakos részén rózsás fény áramlott be, olyan vakító fény, hogy Adorján alig bírta nyitva tartani szemét. De miféle fény lehetett az?

— Valaki hirtelen lámpást gyújtott s talán csak azért látszott olyan fényesnek, mert szemem a sötétséghez szokott . . . de nem . . . ez nem lehet lámpás . . . olyan fényes, mint a nap. De a nap sem lehet, hiszen éjjel van. Most mit tegyek? Kinyissam azajtót és megnézzem, mi van ott?

— Kakuk! Kakuk! hangzék a válasz a másik oldalról.

— Talán csak a kakuk akar ismét bolonddá tartani, hogy kicsaljjon a kertbe! gondolá Adorján s most először kezdett ismét hideg borzongást érezni.

— Kakuk! Kakuk! hangzik ismét az ajtón tul.

— A kakuk vár reám, én bizom benne, szólt Adorján elszántan. Mindig jó és barátságos volt hozzám, csunyaság tölem, hogy olyan rosztat gondoltam felőle.

Megfogta a kilinestet s az ajtó kinyílt, egészen könnyen, mondhatni magától kinyílt és be is záródott Adorján mögött. És amint kilépett az ajtón, mit látott? Eleinte — semmit.

— Hunyd be szemedet egy percze, Adorján, szólt a kakuk, ki egészen közel az ajtónál állt, hunyd be, mert a nagy fény megvakitana. Majd én megáztatom ár-
vácska virág harmatjával, ez megerősíti.

Adorján tehát rögtön behunyta szemét s érezte, amint a kakuk puha tollai érinték arcát, azután pedig valami kimondhatatlanul kellemes illatot érzett, midőn szemeit a kakuk valami nedvvel érinté.

— Nem is tudtam, hogy az ár-
vácska olyan illatos, mondá.

— Még sokat nem tudsz. Ne felejtsd, hogy neked még nagyon sokat . . .

— Jaj, már megint azt akarod mondani, hogy még nagyon sokat kell tanulnom! Kérlek, ne mondogasd ezt mindig. Inkább elhiszek mindent, amit mondsz.

— Az már más!

— És meddig kell így behunyva tartanom szemeimet?

— Nem sokáig. Fordulj meg háromszor, az alatt a harmat fölszárad. Egy — kettő — három! Megvan.

Adorján fölnyitotta szemeit s mit látott?

A leggyönyörűbb, a képzelhető leggyönyörűbb kertet, melyet le sem lehetne írni. Amit csak kívánhatni egy csodaszép

kertben, az mind megvolt ott; a pázsit valóságos bársony szőnyegnek látszott s kristálytisza patakocska kigyózott közte végig, el-elbujva pompás bokrok, sűrű, árnyas kis ligetek mögött. Volt ott fa és virág minden képzelhető színű és formájú. De mindezt a sok szépet Adorján eleinte nem méltatta figyelmére, amit ő legelőször megpillantott és bámult, az egy egészen szokatlan látvány volt. (Folyt. köv.)

AJÁNLKOZÁS.

E-E-E-EG köve-
tem:
Kecskebak
vagyok;
Erős izmom
van nekem,
Szarvaim na-
gyok.

Van csinos szakállam is,
Az állam alatt,
Mégbámulja a haris
Kurta farkamat.

Gyors paripa vagyok én,
Kedves gyermekek!
A hátamon hordlak én:
Nyergeljete meg!
Me-e-eg

KÉT ELLENSÉG.

KAFF, kaff! Csacsi-nyom!
 A csacsit megucatom.
 Ahol a!
 Ott megyen a tilosba.
 Szaladok,
 A lábába harapok.
 Hát bizony nem addig a!
 Csacsika
 Azt ordítja hogy ia!
 S hátsó lábát fölemelve
 Az orromra koppant vele,
 Ia!
 Ugy biz a!

SZÁRNYAS VADÁSZ.

(Képpel a ezimlapon.)

MI SUHOGÁS, csapkodás?
 Bagoly repül, senki más.
 Este van — leszállt a nap,
 Korán jó az alkonyat,
 A nagy erdőben — hu hu! —
 Megszólamlik az odu, —
 Azaz hogy, az oduban
 Huhogó vén bagoly van.
 Éjjel — mert nappal nem lát —
 Folytatja vadászatát.
 Az erdőből kirepül,
 A mezőn jár egyedül,
 A tengeri-szár alatt
 Aludni lát kis nyulat,
 Karmát belé ereszti,
 Jóízűen megeszi,
 No vén bagoly, no ne félj! —
 Azt hiszed nem ér veszély?
 Mindjárt jó a rettentő
 Puskás erdő kerülő
 S azt kérdezi tőled ő:
 Van-e vadász-engedély?
 S hogyha engedélyed nincs —
 Ugy lepuffant mint a pinty!

A KIS SAMU TÖRTÉNETE.

— Beszélyke. —

SÁPADTAN és egyuttal durczásan ült
 Gyula egy nagy karos székben;
 beteges volt néhány napig, és az
 orvos tanácsára szülei még nem engedték
 meg, hogy kimenjen. Ő pedig mindenáron
 szeretett volna már kimenni s minél
 mosolygóbban sütött be a derült nyári
 nap, ő annál inkább duzzogott.

— Oh hiszen ez türhetetlen! dör-
 mögé magában. Ezt én ki nem állom!

Mamája, ki épen ott volt a szobában,
 hallotta ezt, de úgy tett, mintha semmit

sem hallott volna, hanem néhány pillanat mulva magához hívta Gyulát és így szólt:

— Kedves fiam, ha talán nehezedre esik a szoba-áristom, mondok neked egy kis történetet, az talán mulattatni fog.

Gyula nagyon szerette a mama meséit hallgatni s minden duzzogása mellett is beleegyezett, hogy meghallgatja a mama meséjét.

— Amit most elmondok, az nem mese, kedvesem, hanem megtörtént esemény, ámbar, az igaz, már rég történt. Egy nagy, igen nagy városban élt egy szegény özvegy asszony a fiával, Samuval. Az anya mindenféle kézi munkával kereste kenyerét, de Samu is szerzett már valamit a konyhára. Körülbelül tizenkét éves, csinos, eleven és vidám fiú volt s egy nagy kereskedésben inaskodott, amiért hetenként kapott egy kis pénzt, nem sokat ugyan, de mégis annyit, hogy már segítségére volt anyjának. Ekképen szerényen, de elégedetten éldegéltek. Samu szerette jó anyját és öröme telt benne, ha kevesbithette gondjait; a szegény özvegy pedig büszke volt fiára s meg volt győződve, hogy nincs több olyan derék gyerek a városban.

Egy napon azonban hirtelen és szomorú módon vége szakadt ennek a csöndes boldog életnek. Samu, gazdája megbízásából valami nagyobb csomagot vitt az utcán, midőn egy kocsi sebesen vágatva feléje hajtott; a kocsis ittas volt, nem bírta a lovakat fékezni, Samu pedig a nagy teherrel vállán nem tudott eléggé gyorsan menekülni — a lovak elgázolták, a kocsi kerekei keresztülmentek rajta s eszméletlenül, számos sebből vérezve terült el a

földön. Vidáman, egészségesen távozott reggel hazulról, — félholtan, eszmélet nélkül vitték haza szegény édes anyjához!

Sok, nagyon sok napon át feküdt Samu élet és halál között s az orvos maga is alig bizott benne, hogy meg lehessen menteni. Nyugodtan, türelmesen feküdt s bár roppant kinokat szenvedett, igyekezett fájdalmát titkolni, csak hogy jó anyját, ki aggódva őrködött ágya mellett, ne szomorítsa. De anyja jobban ismerte a baj nagyságát és sokszor félrefordult, hogy letörölje könnyeit.

— Ne sirj, édes anyácskám, biztatá egy napon Samu a szegény anyát, ne sirj, hiszen majd jobban leszek . . . bizonyosan jobban leszek már nem sokára . . . hiszen már oly régen fekszem . . . már nem tarthat sokáig. És akkor aztán megint vissza megyek eddigi gazdámhoz s megint olyan boldogan fogunk élni, mint azelőtt!

A jó anya ráhagyta, hogy úgy lesz, — de alig bírta elfojtani zokogását, Samu ezt észrevette, de meg azt is tapasztalta, hogy egyik nap mulik a másik után, és remélt javulása mégsem akar mutatkozni. És egy napon látta, amint az orvos félrevonta anyját és halkán beszélgetett vele; e beszélgetés után pedig anyja még szomorubb lett.

— Anyácskám, kedves anyácskám, mit mondott az orvos ur? Valami rosztat?

A szegény anya igyekezett kitérőleg felelni s megnyugtanni a szegény beteget. De Samu, bár csöndesen, türelmesen feküdt ezután is. Most már aggódni kezdett s mikor az orvos ismét eljött, így szólt hozzá:

— Orvos ur, kedves orvos ur, mondja meg nekem az igazat. Multkor kérdeztem anyámtól, mit mondott neki az orvos ur, de ő nem akarta megmondani. Én tudni akarom, meggyógyulok-e?

A jószívű orvos sokáig szomoruan és habozva nézett a betegre, végre aztán felelt:

— Jól van, fiam, megmondom, mert hiszen egyszer úgy is meg kell tudnod... de elég erős vagy-e már, hogy megtudjad az igazat?

Samu összerezte s félve kérde:

— Hát olyan borzasztó, amit mondani akar?

— Igen, szegény fiu, nagyon szomorú, amit mondani fogok!

Samu még sápadtabb lett.

— Orvos ur, szólt remegő hangon... csak nem azt akarja mondani, hogy soha sem fogok meggyógyulni?

— Nem épen azt... Figyelj réám, kedves fiam. Meg fogsz gyógyulni annyira, hogy fölkelhetsz az ágyból, — és talán élélhetsz sokáig; de járni nem fogsz többé soha!

A szegény beteg rémülten föliskoltott.

— Soha? Soha? Az nem lehet! Orvos ur, mondja, hogy ez nem igaz, hogy csak ijesztgetett! Oh, hiszen ez szörnyű volna!

Az orvos könnyezve fordult el, a szegény anya pedig zokogva borult egy székre, — a szerencsétlen beteg láthatta, hogy az orvos nagyon is komolyan beszélt. Nem kérdezett többé semmit, hanem a vánkosba rejtve arcát, ő is sokáig csöndesen zokogott. Mikor ismét föltekintett,

arcza ismét olyan nyugodt, szelid volt, mint régen, egészséges korában. Magához hívta anyját, megölelte és megadással mondá:

— Ne sirj, anyácskám! Legyen meg Isten akarata.

A mit az orvos mondott, az teljességedt. Samu egy-két hét múlva fölkelhetett az ágyból, de nem volt képes ráállani teljesen összeroncsolt lábaira. Mankók segítségével nagy nehezen végigbiczegette a szobában s leült az ablak mellé; onnan nézte az embereket, kik vidáman, egészségesen járnak-kelnek az utczán, a mit ő többé soha sem fog tehetni. Borzasztó volt ez a gondolat, de a jó fiu nem mutatta anyja előtt fájdalmát, s nem pnnaszkodott, nem nyugtalankodott.

Anyja majdnem egész nap távol volt a háztól dolgozni s a szegény fiu ezalatt ott az ablaknál üldögélt egymagában és olvasgatott. Mikor az ablak alatt vidám gyermekek haladtak tréfálva és nevetve, vagy ha arra gondolt, mily boldogan élhetne ő is, ha az a szerencsétlenség nem éri, akkor bizony néha könny lopózott szemébe s hosszan elsirdogált; de mihelyt jó anyja, fáradtan a napi munkától, hazatért, Samu letörölte könyeit, derült arcot mutatott és még ő igyekezett vigasztalni anyját.

Igy multak a napok és, miként az orvos mondta, Samu meglehetősen fölépült s jól érezte magát, csak hogy járni nem tudott, a szobából nem mozdulhatott. Egy napon így szólt anyjához:

— Kedves anyácskám, nagyon elfáraszt és a szemem is megfájul, ha egész

(Folytatása a 122. lapon.)

A HADSI. (Lásd a 126. lapon.)

(Folytatás a 119. laphoz.)

nap olvasok. Gondoltam valamit . . . ha volna jó éles késem, meg holmi fadarabkák, néha inkább faragcsálnék, hogy eltöltssem az időt.

— Jól van, kedves fiam, majd hozok neked egy jó kis faragó kést.

Estére el is hozta s a szegény fiúnak nagy öröme telt benne. Másnap, miután egy ideig olvasgatott, hozzáfogott a faragcsáláshoz. Ügyes fiu volt s már azelőtt is szokott volt játékból faragcsálni. Most, mikor egyebet tenni nem tudott, egész figyelmét erre fordította és csakhamar nagy ügyességre tett szert. Mindenféle apróságot kifaragott s a munka anynyira elfoglalta, hogy nem is maradt többé ideje szerencsétlen sorsán gondolkodni és buslakodni.

Egy este, mikor már anyja is otthon volt, nagy meglepetésökre látogató jött, — az a kereskedő, kinél Samu azelőtt szolgált. Derék, jószívű ember volt, ki eddig is segítette őket s most látni akarta a szegény fiút.

— Mondhatom, nagyon megszorított baleseted hire, szólt a derék kereskedő. És még inkább szomorít, a mit az orvostól minap hallottam, hogy nem is remélhetni teljes felgyógyulását. Épen azért is jöttem, hogy megkérdezzem, nem segíthetnék-e valamivel.

Samu hálásan megköszönte volt gazdája jóságát, de hát rajta már senki sem segíthetett. Tovább beszélgettek s e közben a kereskedőnek szemébe tünt egy szivartartó ládácska, mely ott állott az asztalon s igen csinosan vott ékitve faragványokkal.

— Milyen szép munka! szólt a kereskedő. De hát minek ez neked, fiam? Talán csak nem szivarozol?

— Oh dehogy . . . ezt . . . ezt én faragtam unalmamban.

— Te faragta? Lehetséges-é?

— Igazán ő faragta, szólt közbe az anya. Itt van még egyéb apróság is, amit időtöltésből készített.

És előmutatott több csinos faragványt. A kereskedő nagy figyelemmel és látható örömmel nézte s végre így szólt:

— Semmi kétség, hogy nagy tehetséged van erre a dologra. Mondd, kedves fiam, volna-é kedved ezt komolyan tanulni? Akkor persze előbb rajzolni is kellene tanulnod, de én hiszem, hogy hamar boldogulnál. És ha aztán lábaid csakugyan nem gyógyulnának meg, ez olyan foglalkozás volna, melyből igen szépen megélhetnél.

Samu szomoruan tekintett a kereskedőre.

— Oh uram, én szívesen tanulnék . . . de ki nem mozdulhatok a szobából . . . arra meg szegények vagyunk, hogy tanítók jártanak hozzám.

— Ez már az én gondom. A költséget én fedezem s majd ha híres műfaragó leszel, megfizeted valami szép emlékekkel, úgy hogy még én leszek neked adósod. Tehát csak ne essél kétségbe, jó fiu, még boldog lehetsz.

És úgy is lett. A derék kereskedő fölkereste a tanítókat, kikre Samunak szüksége volt. Nem igen hosszú idő telt belé s már jóformán túlhaladta tanítóit is, és csakhamar annyi megrendelést kapott, hogy alig győzte teljesíteni. A pénzen pe-

dig, amit kapott, hozatott könyveket, rajzokat, mintákat s mindig tovább tanult, úgy hogy hirneves művész lett belőle és mindenki örült, ha drága pénzen valamit kaphatott tőle. És így idővel gazdag emberré is lett.

Lábaira soha sem lett teljesen egészséges, de mégis annyira jutott, hogy lassácskán mankó nélkül is járhatott. Még most is él és boldog öreg ember, kit gyermekei és unokái szeretettel környeznek.

— — — Eddig volt a mama története. Gyula egészen elkomolyodva hallgatta s végre halkán megszólalt:

— Hiszen ez az én nagyapácskám, ugy-e?

— Ugy van. És mit gondolsz, a te kis bajod, melyért most oly szerencsétlenné érzed magadat, van-e akkora, mint az volt, melyet a nagyapa oly csöndesen eltürt és végre leküzdött?

— Nem, nem, kedves jó mamácskám, szólt Gyula, a mama nyakába borulva. Én is igyekezni fogok ezentul türelemmel

viselni a bajt és kellemetlenséget is, nem fogom felejteni nagyapácska példáját.

És Gyula hiven megtartotta szavát. Derék ember is lett belőle.

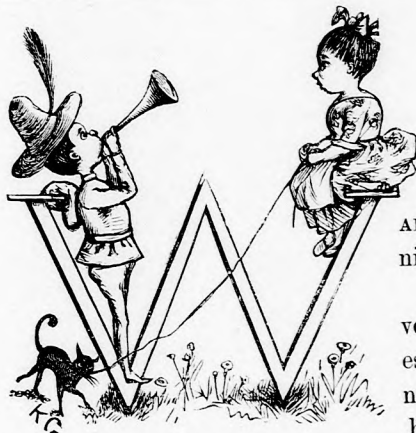

CSALATKOZÁS.

M kicsi tündér szendereg édesen,
Még sose' láttam —
meglesem, az teszem.

Mily piczi jószág! Kis keze,
csöpp feje
Biz' bele térne Mácsika kezibe,
Csitt, odacsúszok — már
nini . . . megfogom . . .
S erre fölérzek . . . s újra
csalatkozom.

Hát biz'a tündér csak mese, csak mese;
Ejnye be kár hogy semmise, semmise!

JANCSIKA ÉS A SÁRKÁNY.

— Kicsi mese a kicsinyeknek. —

(Négy képpel.)

ARGHA Jancsi . . . Wargha Jancsi! Kiáltá a tanító ur.

De bizony hiába kiáltotta, a kis Jancsi nem volt ott az iskolában, ami nagyon sokszor megessett rajta. Még kicsike fiúcska volt, de már elég nagy arra, hogy kezdje tanulni az abécét. Csak hogy ez sehogysen tetszett neki; sokkal inkább ked-

vére valónak találta a játékot. Az abéczés könyv meg a palatábla ott hevert valahol a zugban, Jancsika pedig kint ugrált és szaladgált a kertben meg a mezőkön. Én pedig azt hallottam, hogy sok kis pajtása van, aki szintén így szeret cselekedni.

Ma is, a helyett hogy elment volna Zsuzsikával az iskolába, elbujt a ház mögé s ott játszott a tarka kis cziczával. És mikor Zsuzsika hazajött, őt is hivta játszani.

— Nem lehet, felelt a szorgalmas Zsuzsika, a tanító bácsi leczkét adott fel, előbb azt kell megtanulnom. Haragudott is ám, Jancsika, hogy nem voltál az iskolában.

— Oh, én bizony nem is megyek abba az unalmas iskolába, szólt Jancsika hetekéi. Sokkal kellemesebb itt játszani. Jöj már no! Játsszunk együtt!

De Zsuzsika nem akarta elhalasztani a leczkét s nem akart menni játszani. Jancsika pedig makranczos fiú volt és minden áron azt akarta, hogy Zsuzsika most vele játszó. Bele kapaszkodott tehát Zsuzsika szoknyájába és húzta. Ő is húzta, Zsuzsika is húzta s addig-addig húzódott, míg a szoknyácska persze végre

is elszakadt és mindketten orra buktak. Jancsika ezt nem nagyon bánta, de Zsuzsika sirva fakadt, mikor látta, hogy szoknyácskája összeszakadt.

A sírásra kiszaladt a mama s csakhamar megtudta, mi történt és megtudta azt is, hogy Jancsika nem volt az iskolában. Ekkor aztán Jancsikának fordult sírásra a dolga, mert bekísérték a sötét kamrába.

— Itt maradsz vacsoráig! mondta szigorúan a mama. Ne próbálj kimozdulni.

Ez már épen séggel nem volt kedvére Jancsikának. Egy ideig odalapult a sarokba és majd elaludt unalmában... Egyszerre aztán mást gondolt... Fölkelt, lábujjhegyen kilopód-

zott és kiment a kertbe, onnan a mezőre s pillangókat kergetve olyan vígan mulatott, mintha egészen rendben lett volna a lelkiismerete. Mindig tovább-tovább ment, míg végre egy kerítéshez jutott, melynek tetejében egy kövér fiúcska ült s hosszú zsinóron nagy papiros-sárkányt tartott.

— Ejnye, én is szeretnék sárkányt eregetni, szólt Jancsika. Add nekem egy kis időre!

A kövér fiu nem szólt semmit, hanem leugrott a földre s Jancsikának kezébe adta a zsinórt. Jancsika azt sem mondta hogy »köszönöm«! — ami pedig már mégis csak illett volna; azonnal föleresztette a sárkányt magasra és szaladt vele a mezőkön végig. És a sárkány mindig magasabbra és magasabbra emelkedett, úgy

hogymár csak mint valami piczike fekete pont látszott s ezen Jancsika úgy elbámult, hogy kezéből kisiklott a zsinór s ekkor a sárkány végkép eltűnt.

Jancsika ijedten megfordult, hogy lássa, mit mond ehhez a dologhoz az a kövér fiúcska; de azt már nem láthatta sehol. És nagy ijedelmére azt vette észre, hogy egészen idegen vidékre

Jancsika és reszketve várta, mi lesz belőle. A mint ott nagy szepegeve üldögélt egy nagyszerű madár röppent feléje s rikácsoló hangon kiáltá:

A sok játék is megárt,
Meglátod azt most mindjárt!

— Oh jaj, jaj! zokoga Jancsika. Mit tegyek!

Keserves sirásra fakadt, a sirálymadár pedig innét meg szólalt.

Ki az abécztől fut
Bajba bizton belejut!

— Oh, soha sem szökném el többé csak még egyszer otthon lehetnék! zokogá Jancsika.

— Az már egészen más, szólt a sirály.

S ezzel csőrébe fogta Jancsika üstökét és hazavitte.

Akár hiszitek akár nem, de ennek így kellett lenni, mert mikor Jancsika fölébredt, ismét ott találta, magát a sötét kamrában, a zugoskában, ahová mamája becsukta.

— Csak hogy itthon vagyok ismét! szólt nagy örömmel.

Épen ekkor benyitott a mama a kamrába, Jancsika bocsánatot kért roszaságáért és megígérte, hogy többé nem kerüli el az iskolát, nem is fog játszani, míg lezékéjét meg nem tanulta.

És mert szavát meg is tartotta, soha sem volt többé ilyen furcsa kalandja.

FEJÉS UTÁN.

(Képpel az 128. lapon.)

MEGFEJTÜK, megfejtük
A riskát, a tarkát!

Most visszük, emeljük
Haza a két sajtárt.

Egyikét elküldik
A pesti piacra;
A másikat pedig
A mama meghagyja.

Holnapra megalszik —
Lesz turónk, lesz vajunk,
Kenyérrrel megesszük,
Attól nem lesz bajunk.

A HADSI.

(Képpel a 120.—121. lapokon.)

Ki az a hadsi és micsoda? Nem valami nagy ur, annyi bizonyos, azt mindjárt kitalálja, aki csak ránéz. Inkább koldusnak gondolná, pedig nem is koldus, ámbár az alamizsnát sokszor elfogadja, mert rászorul; de nem köszöni meg, sőt még az tartsa szerencséjének, aki adott neki valamit. Mert a hadsi kicsi hián nem más, mint szent, persze nem keresztény, hanem török szent.

Ázsia és Afrika nagy részében és Európában is, a török birodalomban, mint tudjátok, nem a keresztény vallás az uralkodó, hanem a mohammedán, melyet Mohammed alapított ezelőtt mintegy 1200 esztendővel. E vallás hívei Mohammedet mint szent prófétájukat tisztelik és hiven követik parancsait, melyeket a Korán, az ő Szentírásuk, foglal magában.

Messze Arábiában, Mekka városában, van a próféta sirja, s ezer esztendő óta ide zarándokolnak a buzgó mohamedánok, hogy a próféta koporsójánál imádkozzanak. Aki ezt megteszi, különösen szent cselekedetet mivel s meg van győződve, hogy a próféta különösen gondoskodni fog róla a mennyországban. Csak-hogy oda zarándokolni nem könnyű feladat. Akik közel vidéken laknak, azok persze hamar eljutnak a próféta sirjához, de a mohammedán népek nagyobb része messzi országokban él, honnan csak sivatag pusztákon, tengereken keresztül, sokféle veszedelmek közt juthatnak el zarándoklásuk céljához. Többnyire egész csapatok gyűlnek össze s hosszú karavánokban vonulnak végig a sivatagokon; utjuk eltart egy félesztendeig, sőt a legtávolabb országokból néha egy esztendeig is, mert többnyire gyalog vándorolnak. Aki e szent utból hazatér, azt otthon különös tiszteletben részesítik s joga van magát hadsinak nevezni. Nevéhez tehát odafüzi e szót és ebből azonnal megtudja

mindenki, hogy olyan emberrel beszél, aki Mekkában járt.

A gazdagabb emberek természetesen kényelmesebben és gyorsabban megteszik a nagy utat. Épen azért azt tartják nagy érdemnek, ha valaki szegénysége mellett is vállalkozik a zarándoklásra és gyalog, éhezve, szükölködve vergődik át mindenféle országokon. Az ilyen hadsit, bármi-lyen rongyos, piszkos, nagy tisztelettel fogadják utjában s mindenki örül, ha megvendékelheti.

Tréfás kérdések.

Élettől jő és léte nincs — s mégis sok terméke drága kincs.

*

Melyik inget nem lehet felöltetni?

*

Melyik iskolában nem tanul a gyermek?

Szórejtvény.

- 3, 5, 8. *Előre az soh' sem halad.*
 2, 3. *Utána sár mocsár marad.*
 1, 5, 3. *Soh' sem szokott hasznos lenni.*
 4, 2, 3. *Egynél többet szokott tenni.*
 6, 5, 4. *Minden mi él szükségeli.*
 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8. *Hazánkat körül keríti.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 5-ik szá-
 mában közölt tréfás kérdések megfejtése:

„Tolvaj-Lakodalm.”

Helyesen fejtették meg: Glück Gyula, Kohn Fanni, Milka és Mariska, Lazarsfeld Ágosta, Csáka Aurél, Schuck Jakab, Buday Emma, Gaál Sándor, Fischer Jenő, Horváth Malvin és Ida, Siska Erzsike és Károly, Teitlbaum Arthur, Fuchs Róza, Klein Henrik és Mór, Ivánkovits Károly, Brust Gizella, Emma és Béla, Lichtmann Mór, Paczka Margit Anna és Sándor, Csukassy Jenő, Szalay József, Turnovszky Dezső és Andi, Tihanyi Albert, Imre Leonie, Schlesinger Izidor, Szentirmay Béla, Blau Lujza.

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül ujabban még beküldött Mandl Marianna 1 ftot.

Ehhez hozzáadva a »Kis Lap« XVII. köt. 6-ik számában kimutatott 544 ftot, tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése összesen 545 ftot, 3 db. aranyat és egy magyar huszast.

Ez adományokat rendeltetésök helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

*

GYÁSZ.

Szülei, testvérei, egyéb rokonai és barátai fájdmára, aug. 12, nyolcz napi kínos szenvedés után, a roncsoló toroklob áldozata lett Kolozsvárt a 9 éves

IFJ. CSIKY GERGELY.

Imádkozzunk a kedves kis halottért.

Áldás hamvaira!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

„A kis vitéz.” Nagyon is kicsi és egy csöppet sem vitéz. — „Hanvay Mari. Várom a képet. — Zivkovich Lillácska, az a vitéz kis lány, ki daczára annak, hogy a lába eltörött, még is vigasztalta jó nagymamáját — hiszen emlékeztek rá? — mint érdemes nevelőnője soraiból értesülők, már fölépült. Tudom, hogy örültök e kedves hírek. — Demjanovics Anna. Lesz rá gondom. — Tull Róza, Ödön és Győző. Egy napot én is töltöttem a sz-fehérvári tárlaton s valóban nagyot épültem rajta, hogy a magyar ipar és gazdaság olyan nagy becsületet vallott. Kár hogy nem tudtam a czimetekeket, melyet elfelejtettetek megírni. — Sebastiani Izabella. Egy olyan kis lánytól nagy dolog. Látszik is művecskéden, hogy haszonnal forgattad a »Kis Lapot.« — W. P. Tauszig Lajos maga irjon Forgó bácsinak s ne a tanítójával irasson. — Ifj. Weisz Hugo. Az »Ezer« és »Száz« amnyira szokatlan nevek, hogy csak hasztalan erőködés volna keresni a rejtvény megfejtését. A

másodikat nem értettem. A többi jól meg van szerkesztve, de a rajzok több helyet foglalnának el, mint a mennyit a »Kis Lap«-ban szánnak az ilyeseknek. — **Spiezer Vilma.** Ez nem sikerült

ugy mint a multkori, ha ugyan te vagy az a Vilma, kinek ügyes dolgozatát akkor közöltem. Kissé várjunk s akkor azt hiszem jobban fog sikerülni. — **N. L. (N.-Szmbt.)** A tanító ur leve-

FEJÉS UTÁN. (Lásd a 126. lapon.)

lét nem vehetem tekintetbe. A gyermekek maguk írjanak. — **Paczka Sándor.** A két utolsó beválik. Levelet beporozni már nem szokás. — **Papp Hona és Vetti.** Kedves meghívástokat a dinnye-

szüretre szívesen elfogadnám, ha a kötelesség itt nem fogna Budapesten. A megemlékezés jól esett. Minden egyéb, itt külön meg nem említett küldemény, egy és más okból nem közölhető.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület, Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.**

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.